SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 30 JUNI 1938

EEN „INHALERIG" JONGETJE

HEBBEN jullie ooit horen spreken over de „watertrappers" van reus Boemerang? Niet? Nou, daar wil ik jullie dan eens iets over vertellen. En ook over Kiri, den dapperen nietsnut, die het zo moedig tegen den reus opnam.

Boemerang, dien ze ook wel eens Slagtand noemden, omdat hij zulke vreselijk grote tanden had, bezat natuurlijk een eigen burcht aan de voet van de Niemandsberg, in de Blauwe-Tijger-vallei.

Het was een gevreesd heerschap, want er was ook bijna niets, wat veilig was voor hem. Wanneer hij ergens zin in had, dan vroeg hij er niet naar en kocht het ook niet, maar nám hij het eenvoudig weg en stoorde zich niet aan het gejammer van de mensen. „Ik ben groot en sterk," dacht de reus, „en de anderen zijn net als mieren bij mij vergeleken. Waarover zou ik me dan druk maken?" Want de reus hield van gemak. Hij had een hele staf bedienden, alleen al om voor zijn eten en drinken te zorgen, een andere staf voor zijn kleren en wapens, weer een andere voor het schoonhouden van de burcht en dan nog een hele troep mensen, die voor vee en gevogelte en groente moesten zorgen.

Of dat reus Boemerang veel geld kostte? Welnee, want hij betaalde geen rooie duit. Hij was immers sterk en groot en gevreesd tot ver in de omtrek. In wiens mierenbrein zou het zijn opgekomen iets van den reus terug te eisen voor de diensten, die men hem moest bewijzen?

Natuurlijk vonden de mensen die dwingelandij en dat voortdurend gevaar erg verdrietig. In vroeger tijden hadden ze 't wel een keer geprobeerd om den reus een hak te zetten, maar dat was hun zo slecht bekomen, dat ze geen er tweede keer aandurfden.

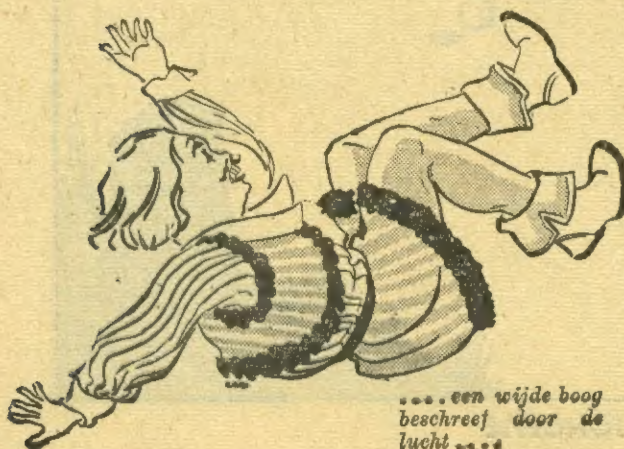
Toch was er iemand, die er op zon den reus zijn verdiende straf te geven. Dat was Kiri, bijgenaamd de Nietsnut. Hij had een bochel en — wat foeilelijk was van de mensen — om die bochel werd hij overal uitgelachen en meende men, dat hij nergens goed voor was. Zo kreeg Kiri nooit een baantje en omdat hij noodgedwongen niets deed, noemde men hem op de koop toe nog een nietsnut.

Kiri liep al lang rond met een plan om de mensen te bewijzen, dat hij meer verstand had in het puntje van zijn bochel dan de andere mensen in hun hele hoofd. Hij wilde kwaad met goed vergelden en reus Boemerang vernietigen of ten minste het land uitjagen.

Dat was zeker een goed plan. Maar tussen denken en doen lag een hele afstand en Kiri wist op het ogenblik nog altijd niet, hoe hij die afstand moest afleggen.

Nu was er wel iets in Kiri's voordeel, want Boemerang mocht Kiri graag. Juist omdat hij een bochel had en door alle mensen werd uitgelachen. Kiri vond dat wel aardig, maar hij kon het Boemerang toch nooit vergeven, dat hij, jaren geleden bij die opstand, de mensen had afgeslacht, alsof het schapen waren.

De omstandigheden kwamen Kiri te hulp. Op zekere dag had Boemerang zonderlinge machines in de vallei laten opstellen bij een zijtak van de Tijgerrivier. Er was een reusachtig groot houten rad bij, voorzien van trappers, maar niemand wist, waarvoor die moesten

.... een wijde boog beschreef door de lucht ....

dienen. Dat bleek echter al heel gauw, toen Boemerang op 'n avond onder de mensen verscheen en er een hele massa opeiste om voor hem water te trappen in de vallei.

De mensen lachten, maar waagden het niet te weigeren. Ze wisten niet, wat watertrappen was, maar toen ze 't eenmaal in de gaten kregen, verging hun de lust tot lachen in een handomdraai. Ze moesten plaats nemen op de trappers van het grote rad en dat rad door gezamenlijk trappen in beweging zetten en aldus het water van de Tijgerrivier opstuwen naar een reusachtige vergaarbak, boven op de top van Niemandsberg.

Och, och, wat vonden de mensen dat verschrikkelijk! Want, zo zeiden ze, de reus verzamelt al dat water daarboven om het op zekere nacht allemaal weer naar beneden te laten stromen en ons te verdrinken. We zijn nu meer dan ooit in zijn macht en het zal wel altijd zo blijven.

Kiri echter vond, dat de maat van Boemerang's ongerechtigheden nu méér dan vol was. Hij ging naar de burcht en trad in dienst van den reus.

„Goed," zei de reus, „ik stel je aan als opzichter van de watertrappers. Ze hebben je altijd uitgelachen. Nu kun jij het op jouw beurt ook eens doen."

En Kiri vond dit goed. Dat was het juist, wat hij wilde. De mensen scholden en schimpten, toen hij daar op zijn gemak zat te kijken, hoe ze watertrapten, maar Kiri zei niets en bekeek het hele geval aandachtig. En hoe aandachtiger hij keek, hoe meer hij begon te glunderen, tot grote ergenis van de mensen, die maar niet begrepen, hoe Kiri zo boosaardig kon zijn, dat hij niet het minste medelijden betoonde.

Ze begrepen echter niet, dat Kiri glunderde, juist omdat hij een middel meende te hebben gezien om hen van de dwingelandij van reus Boemerang te bevrijden.

Op zekere nacht, toen het grote houten rad stillag, ging Kiri op zijn eentje naar de rivier. Hij beklom de grote houten stelling en bleef er wel een paar uren aan het werk. Alleen het maantje kwam nu en dan eens kijken van achter de wolken, maar trok zich dan vlug weer terug.

Niemand hoorde of zag, wat Kiri deed, maar toen hij weer naar de burcht ging, wreef Kiri in zijn handen.

's Morgens zocht hij den reus op en Kiri zag er vreselijk bekommerd uit.

„Boemerang," zei hij, „het loopt spaak met dat watertrappen!"

„Waarom?" vroeg de reus. „Zijn er geen mannen genoeg? Of trappen ze niet hard genoeg naar je zin? Dan moet mijn zweep van buffelriemen er aan te pas komen. Je weet, waar ze hangt. Neem ze maar mee."

„Tja," zei Kiri, „daar heb ik wel aan gedacht, maar het zou verstandig zijn, wanneer u eens naar het grote rad ging kijken. Ik heb zo 'n idee, dat het niet meer draait zoals vroeger, of zou het komen, omdat de bak op de Niemandsberg bijna vol is?"

„Bijna vol?" schreeuwde de reus, „je droomt! Je bochel is vol, maar mijn bak niet. Hij moet boordevol zijn en.... luister eens goed, Kiri, dan laat ik hem op een nacht, als het stormt en onweert, door de grote deur in een van de zijwanden weer leeg stromen."

„Kunt u zwemmen, Boemerang?" vroeg Kiri met zo'n onschuldig mogelijk gezicht.

„Nee," zei Boemerang. „Waarom zou ik zwemmen? Ik heb een hekel aan water, maar ik zie die anderen wel graag in het water rondspartelen. Kom, ik wil wel eens met eigen ogen zien, wat er aan dat rad hapert."

Kiri moest grote sprongen nemen om den reus bij te houden en de mensen, die aan het watertrappen waren, hielden van schrik hun hart vast, toen ze het tweetal zagen komen. De reus hield de zweep van buffelriemen in de hand.

De reus klom de grote trap van de stellage op en Kiri was een eindje achter hem. De mensen trapten al wat ze konden en het grote rad draaide nog harder dan ooit te voren.

„Nou," zei Boemerang, „dat rad loopt goed!"

Kiri zei niets. Hij was bezig met 'n dikke houten stang, waartegen zijn voet eindelijk een flinke schop gaf. En toen gebeurde iets, dat de mensen met hun eigen ogen haast niet konden geloven. De plank, waarop de reus stond, bewoog. Het ene eind klemde vast tussen de trapwieken van de watermolen en het andere eind, waarop de reus stond, ging in de hoogte. Maar het gebeurde allemaal zo bliksemsnel, dat, voordat de mensen van hun verwondering waren bekomen, het lichaam van den reus een wijde boog beschreef door de lucht en met een zware plons terecht kwam midden in de schuimende kolken van de Tijgerrivier.

....namen ze Kiri op hun schouders....

„We zijn hem kwijt," riep Kiri, „jullie kunnen nu wel ophouden met trappen. Gaat maar naar huis om feest te vieren. Leve de vrijheid!"

Toen beseften ze, wat er gebeurd was. Waarom Kiri daar al die dagen zo zwijgend had zitten glunderen. Ze beseften, welk groot onrecht ze den bochel hadden aangedaan en, vastbesloten alles weer goed te maken, hieven ze een driewerf hoera aan op Kiri.

In een ommezien van tijd was het grote rad vernietigd en toen namen ze Kiri op hun schouders om hem in triomf naar de burcht te dragen.

Kiri echter keek naar de Tijgerrivier en zocht naar 't plekje, waar hij het lichaam van reus Boemerang had zien neerkomen. Er was niets te zien dan schuim en kolken en het hout van het vernielde rad, dat snel als een motorboot over de oppervlakte der rivier schoot.

Waar was reus Boemerang? Waren ze hem inderdaad kwijt? Kon hun nu géén kwaad meer overkomen?

Kiri was er niet zo zeker van en hij besloot de mensen er op uit te sturen om de oevers der rivier af te zoeken en het lichaam van den reus te vinden. Hij zou het liefst dadelijk met het werk zijn begonnen, maar de bevrijde watertrappers waren in zo'n feeststemming, dat ze van niets anders wilden weten dan van feestvieren.

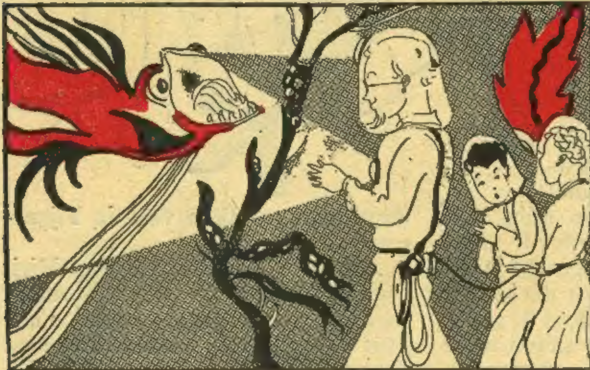
De burcht daverde van hun geschreeuw en gezang, maar Kiri nam er weinig deel aan. Hij was en bleef waakzaam.

En of kleine Kiri met zijn bochel daar goed aan deed, wil ik jullie een andere keer wel eens vertellen.

V. LATTE

SAN MIN

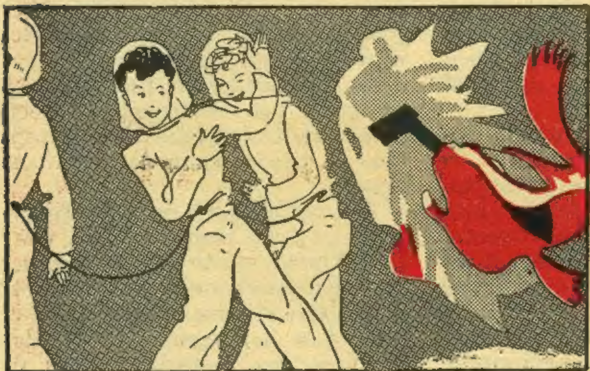
DE STAD ONDER ZEE

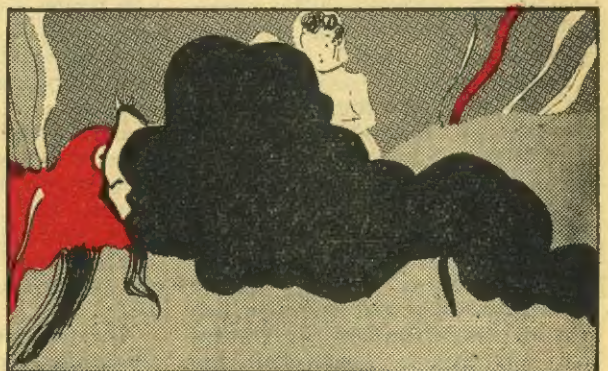
61. Vissen probeerden hen te naderen, maar schoten plots weer achteruit. „Dat komt," zei de professor, „omdat we omringd zijn door electriciteit. De vissen kunnen ons door die onzichtbare muur niet naderen."

62. Hij liet zijn zoeklichten stralen naar alle kanten. Ze werden op de voet gevolgd door een geweldig zeemonster, dat drie pinnen op zijn snoet had staan, maar niet door de electrische muur heen kon.

63. Toen kwam er nog een bij met een soort hamer vóór aan zijn kop. Die probeerde het ook, maar het lukte hem al evenmin als de andere. Frans en Ben hadden veel schik, nu ze zagen dat er geen gevaar was.

64. Plots voelden ze dat ze daalden. Ze waren op een helling gekomen en gingen al dieper en dieper. Een vis spoot een wolk uit, zwart als inkt, zodat ze een ogenblik niets meer zagen.

65. De professor bleef eindelijk staan en stak een arm op. Een van de monsters hapte er naar van ver, maar kwam bedrogen uit. De professor liet een soort vuurpijl af op de monsters en toen hij ontplofte, dropen ze snel af.

66. „We naderen," zei de professor. „Kijk, zien jullie die grote bobbels? Het lijken wel helmen die plat op de grond liggen. Het moet daar in de buurt zijn. Laten we ons haasten."

HET GOUD, DAT DE ZEE VERBERGT.

DE ONMETELIJKE WATEREN DER ZEEËN EN OCEANEN SCHIJNEN GOUD TE BEVATTEN IN ONTZAGLIJKE HOEVEELHEDEN. IEMAND HEEFT UITGEREKEND, DAT NAAR SCHATTING IEDER MENS IN DE WERELD EEN SOMMETJE KAN KRIJGEN VAN TWEE MILLIOEN GULDEN, WANNEER AL DIE SCHATTEN UIT DE DIEPTE KONDEN WORDEN OPGEDOLVEN. ALS MEN DAT GOUD IN EEN KIST KON BERGEN, DAN MOEST DAT EEN GEVAARTE ZIJN VAN ZEKER 420 METER HOOG; BEDENK DAARBIJ, DAT DE GROOTSTE WOLKENKRABBER 320 METER HOOG IS EN DE HOOGSTE PYRAMIDE 135 METER

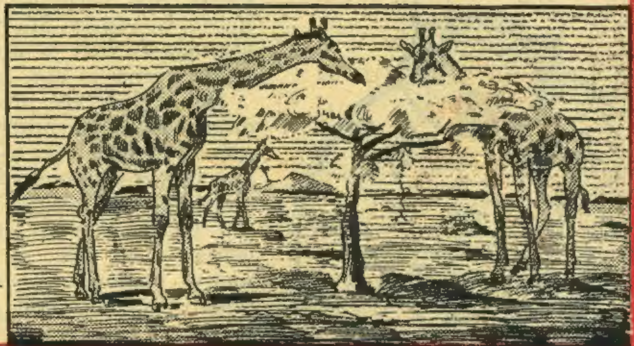

HET VEILIGHEIDSVEST.

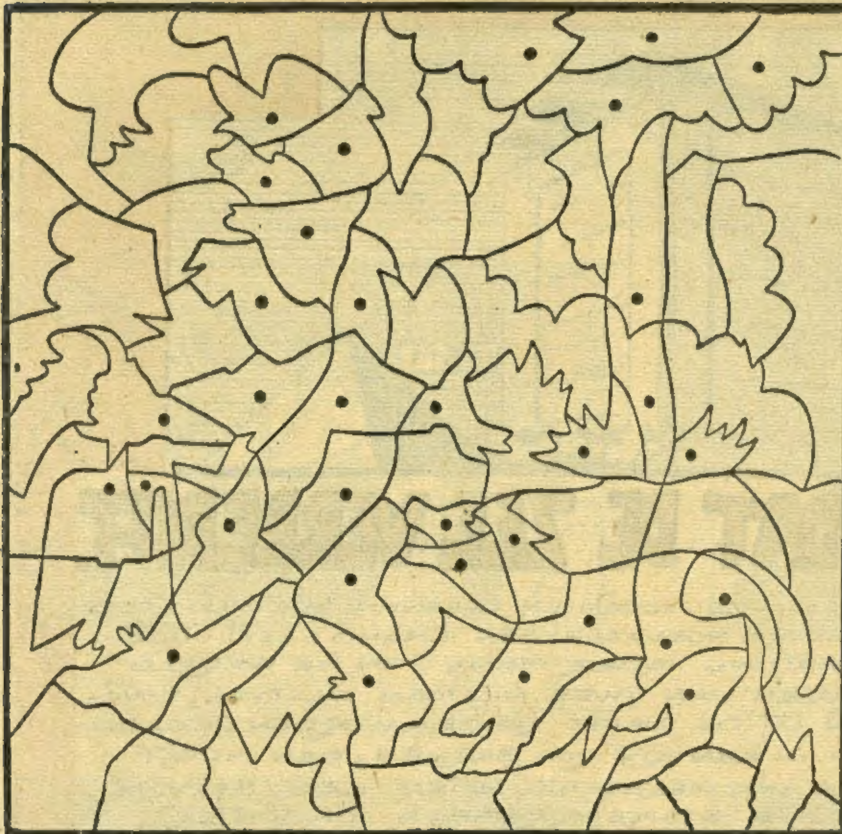
IN AMERIKA ZIJN DE VERKEERSAGENTEN SINDS KORTE TIJD UITGERUST MET EEN VEILIGHEIDSVEST, EEN VEST, VOORZIEN VAN REFLECTORS, DIE HET FELLE LICHT DER KOPLAMPEN VAN AUTO'S TERUGSTRALEN. DEZE NIEUWE UITVINDING SCHIJNT BIJZONDER GOED TE VOLDOEN.

DE GIRAFFE

IS HET ENIGE ZOOGDIER, DAT GEEN GELUID VOORTBRENGT. HET DIER BLIJFT STOM, ZELFS WANNEER HET IN DOODSANGST VERKEERT. HET IS HET LANGSTE BEEST DAT WIJ KENNEN; HET VOEDSEL, DAT DE *GIRAFFE* IN ZICH OPNEEMT, HEEFT IN DAT REUSACHTIGE LICHAAM EEN WEG AF TE LEGGEN VAN NIET MINDER DAN RUIM TWEE EN TACHTIG METER

BONT ALLERLEI

Ik heb je! „Halt!" dacht Pluto, „dat gaat zo maar niet. Ik laat niets weghalen bij mijn baas, want ik ben hier om op zo'n boefje als jij bent te passen!" En Pluto heeft goed opgepast, want het boefje, dat er stiekum tussen uit wilde, zal 't niet zo gemakkelijk hebben. Kijk maar eens, wat Pluto heeft gedaan en maak alle vakjes met een punt zwart.

Cirkelpuzzle

Wij willen wedden, dat je zo maar ineens niet zeggen kunt, wie dat zwarte kereltje is, dat daar zo parmantig op onze puzzle zit. Laten we je dan dadelijk verklappen, dat hij niet echt zwart is: Hij is een blank jongetje, maar hij heeft zich verkleed, zich vermomd om jullie er tussen te nemen. Maar je kent hem heel goed: Als je de puzzle goed oplost, vind je zijn naam.

En je lost de puzzle goed op door eerst in de buitenste boog de zwarte drukletters op te sporen, dan die in de volgende boog en zo voort tot in het midden van de puzzle toe. En als er geen drukletters meer zijn, ga je weer opnieuw beginnen in de buitenste boog, maar nu met de schrijfletters.

Alle gevonden letters achter elkaar verraden nu de naam van ons „nikkertje".

Oplossingen vorig nummer

SPOORZOEKERS NO. 4

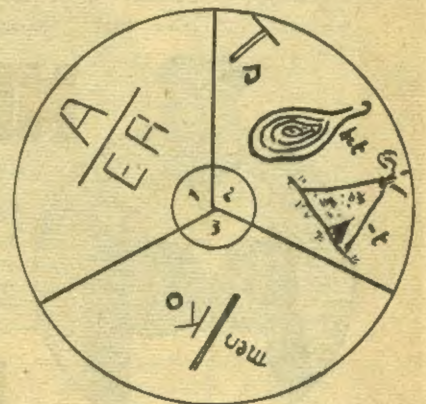
DRIE-WOORDEN-REBUS 30

1. Middelbaar (mi-dd-el-baa(i)r.
2. Lepelaar (lepel-aar).
3. Tolhuis (Tol-huis).

LADDERRAADSEL

Het gevraagde spreekwoord luidde: D e p o t v e r w ij t d e k e t e l d a t h ij z w a r t z i e t, en werd gevormd met behulp van de volgende woorden:

hoed; dijk; zwart; tijd; veter; klok; water; Zwartepiet.

Drie-woorden-rebus 31

No. 1 houdt verband met muziek en zang.
No. 2 slaat op een laatste wilsbeschikking.
No. 3 vindt men terug in het spreekwoord: ....is beter dan genezen.

Strikvragen

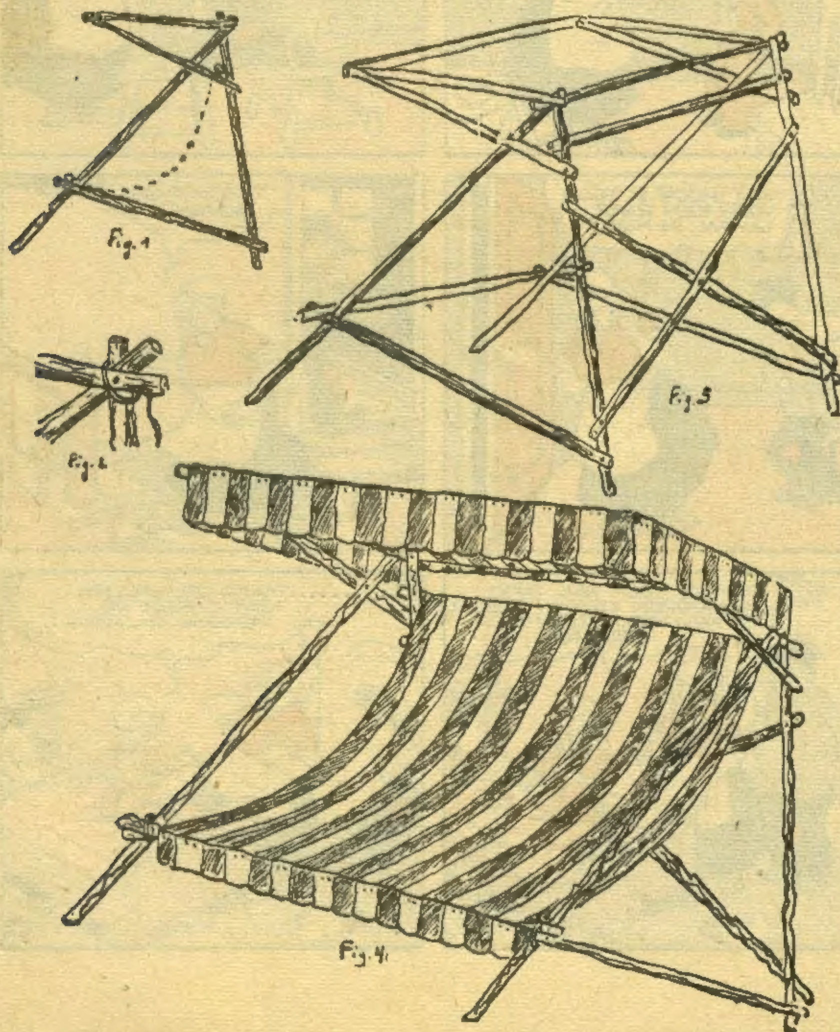
1. Welk land kan men niet ploegen?
2. Met welke val vangt men geen muizen?

Goed en goedkoop knutselen

'N GEMAKKELIJK LIG- EN ZIT-STOELTJE VOOR IN ONZE TUIN

EEN aardig stoeltje, dat we zelf in mekaar kunnen knutselen en waarop we fijn in ons tuintje van de zon kunnen genieten. We maken die stoel uit gewone, nogal knoestige stokken. Wie zg. bonenstaken kan bemachtigen, is al bijna klaar.

Fig. 1 laat jullie een zijkant zien. Je hebt er vijf stokken voor nodig. Vijf voor de andere kant. Vier voor de achterzijde en nog twee aan de voorkant. In totaal dus 16 stuks. De verbindingen breng je tot stand met hier en daar een flinke spijker en touwen of, als je heel handig bent in 't leggen van knopen, liefst alleen met touwen. De padvinders onder jullie zullen hier wel weg mee weten. Fig. 2 stelt zo'n gedeeltelijke verbinding voor. In fig. 3 zien jullie hoe 't geraamte er in zijn geheel uitziet. Fig. 4 laat jullie de verdere afwerking zien. Je neemt hiervoor gestreept doek of wat je ten slotte het goedkoopst kunt bemachtigen. Natuurlijk kun je dat „hemeltje" of dak ook weglaten, maar het ziet er niet zo leuk uit en dan lig je ook voortdurend te bakken in de zon. Wat ook weer verkeerd is. Het gestreepte doek spijker je met kleine spijkertjes vast, zoals op de tekening in fig. 5 is aangegeven door de twee puntjes. Een fijn zitje om lekker bruin te liggen worden en duur hoeft het helemaal niet te zijn. Veel succes ermee. Maar denken jullie er ook om dat het een stoel is om te „zitten" of te „liggen" en niet om als schommel of springplank te dienen ?

WIE NIET GROOT IS, MOET SLIM ZIJN

TEDDY-BEERTJE

Van al mijn speelgoed is er niets
Waar ik zoveel, zoveel van hou
Als van mijn kleine Teddybeer,
Die 'k nimmer, nimmer missen wou.

Hij gromt wel, maar hij bijt me niet
Zijn neusje is zwart, zo zwart als roet.
Zijn kraaloogjes zijn donkerbruin,
Maar altijd is hij even zoet.

'k Vertel hem alles van op school,
En van mijn spel, zoals dat gaat,
Hij luistert steeds, wat ook gebeurt
Hij blijft mijn lieve kameraad.

Wanneer ik dan naar bed toe ga,
Leg ik hem lekker naast me neer.
Ik hou hem stevig bij een poot
En zeg dan : Wel te rusten, beer....

VALLY

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

HELPT DE KIPPEN!

14

